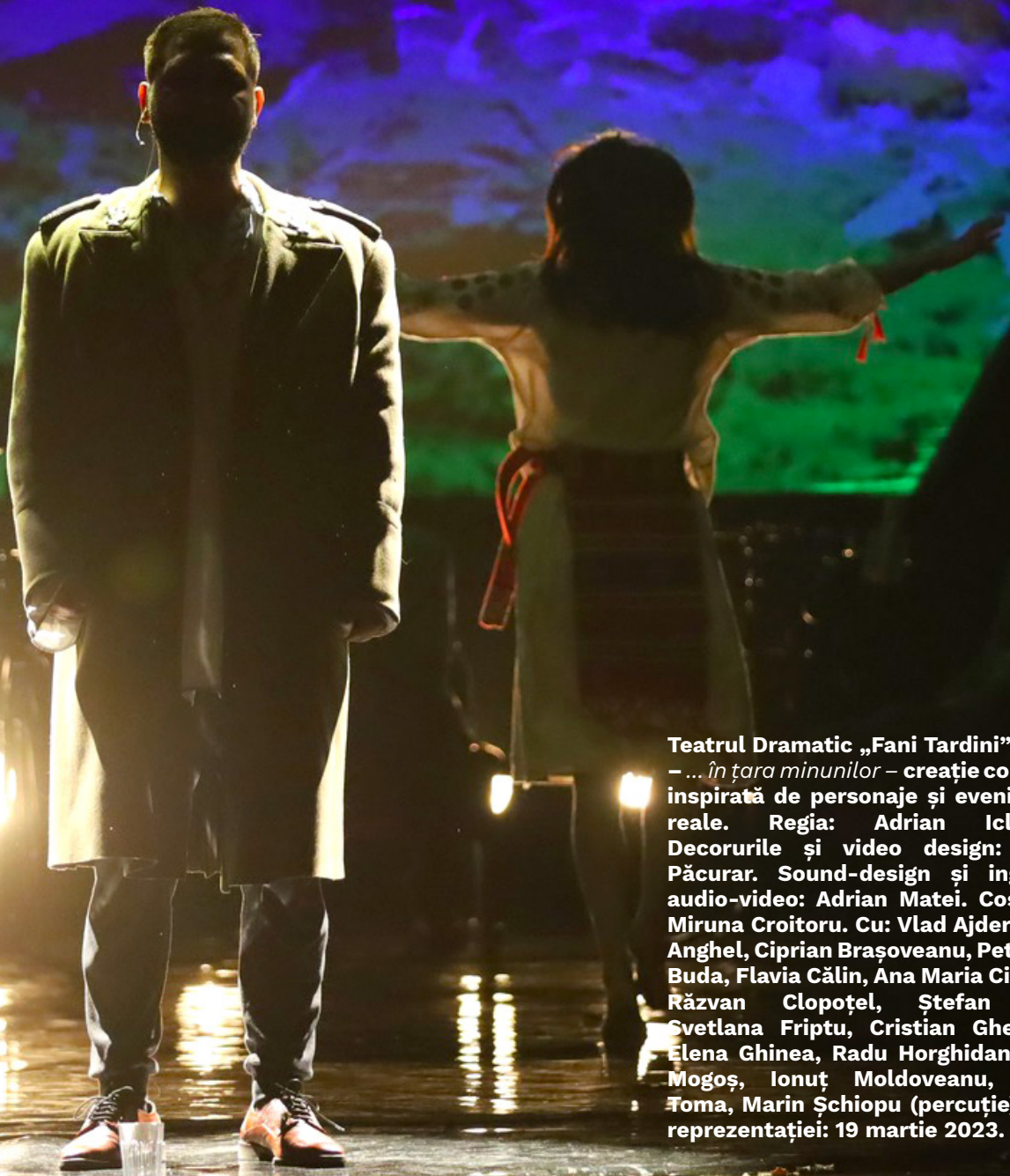


Mihai BREZEANU

~ NOI ÎN ȚARA MINUNILOR



Teatrul Dramatic „Fani Tardini” Galați
– ... în țara minunilor – creație colectivă
inspirată de personaje și evenimente
reale. Regia: Adrian Iclențan.
Decorurile și video design: Mihai
Păcurar. Sound-design și inginerie
audio-video: Adrian Matei. Costume:
Miruna Croitoru. Cu: Vlad Ajder, Elena
Anghel, Ciprian Brașoveanu, Petronela
Buda, Flavia Călin, Ana Maria Ciucanu,
Răzvan Clopoțel, Ștefan Forir,
Svetlana Friptu, Cristian Gheorghe,
Elena Ghinea, Radu Horghidan, Oana
Mogoș, Ionuț Moldoveanu, Florin
Țoma, Marin Șchiopu (percuție). Data
reprezentăției: 19 martie 2023.

Pe 20 februarie 2022, programul Proiect 9 al Teatrului Dramatic „Fani Tardini” Galați a fost lansat oficial odată cu premiera spectacolului ... *în țara minunilor*. Creație colectivă a echipei artistice conduse de regizorul Adrian Iclențan, inspirată de personaje și evenimente reale. Ce fel de evenimente și fapte? Mai degrabă excentrice, bizare, bune de adus în fața publicului defunctei OTV. Sau a oricărui canal de YouTube cu mulți și fideli spectatori îndrăgostiți de ideea de a găsi explicații savante, opuse discursului oficial / științific / rațional. O selecție demnă de seria *Freak Show* a lui Florin Piersic Jr.

Să facem prezentările: Vlad Ajder e genul conspiraționistului xenofob capabil să își livreze judecățile de pseudo-valoare ore și ore în șir, pe orice canal de comunicare. De pildă, în *podcast*-ul găzduit de un Ștefan Forir la halat și pălărie de cowboy (costumele: Miruna Croitoru). Petronela Buda e clarvăzătoarea hăituită de dușmani, reușind, totuși, să își binecuvânteze contemporanii cu sfaturi prețioase livrate cu sufletul la gură. Doamna Pălămidă a Elenei Ghinea știe tot ce trebuie știut despre anti-medicina livrată din poziția de medic. Flavia Călin sesizează urgența oricărei clipei și ne vorbește despre lumea aflată etern în stare de criză, în care se cuvine să ne ghidăm doar după cuvântul ISU-ului mondial. Svetlana Friptu așteaptă cu nerăbdare iminenta revenire a unui Christ cu traseu bine-cunoscut de câțiva apostoli bine-intenționați. Oana Mogoș apare în mijlocul stalurilor blestemându-ne pe toți pentru unirea cu anti-Christ-ul care ne îngăduie să prestăm relațiile sexuale împotriva firii și regulilor tradiției.

Într-un format de scheci Divertis al anilor '90, Florin Toma e dacul Titi cu șapcă și sticlă de apă, Ciprian Brașoveanu cu sacoșă e profesorul concediat pentru că a încercat, în van, să-și lumineze elevii pe calea adevărului neamului, Elena Anghel e femeia româncă, fiică a poporului, dansatoare a nației, Cristian Gheorghe e actorul alcoolizat care mixează replici de Hamlet și de bodegă, Ionuț Moldoveanu e *hipster*-ul agresiv, îmbibat de frustrare la adresa conaționaliilor (de pe scenă, din sală) care nu pleacă urechea la adevărurile rostite de dacul Titi și de dom' profesor. Pe toți îi adună la microfon, Radu Horghidan, veritabil Toni Greco / Dan Diaconescu, omul / jurnalistul gata de orice sacrificiu pentru ca adevărul să fie spus.

Din balconul Sălii Mari a Teatrului „Fani Tardini,” Ana Maria Ciucanu tună discursul propagandei roșii. Din avanscenă, îi răspunde Răzvan Clopoțel, voce și statură de crai al munților, de salvator al patriei, de paznic și garant al valorilor naționale. Formidabila întrepătrundere a discursurilor celor doi, decorată vizual de proiecția fotografiilor înfățișând frumusețile patriei (video design: Mihai Păcurar), amplificată sonor printr-un crescendo muzical / zgomotos înăbușitor (percuție live: Marin Șchiopu, sound design și inginerie audio-video: Adrian Matei), e o teribilă aducere în scenă a unui potențial balaur dictatorial bicefal.

Aceștia sunt 15 actori (plus 1 muzicant), acestea sunt personajele (alte câteva, secundare, sunt interpretate de același grup de actori), aceasta e o față a realității de lângă noi. Tonul ei e isteric, mișcările ei sunt mereu grăbite, pulsul ei bate record după record. Cu rare și negliabile excepții, toată lumea țipă, aleargă, gâfâie. Dușmani nevăzuți (dar pregnant subliniați prin zgomote angoasante lansate când și când din înaltul sălii) sunt gata să lovească în fiecare clipă.

Stilistica pe care o propune Adrian Iclențan e aceea a adresării directe, a confruntării *face to face and body to body*. Actorii / personajele se adresează spectatorilor, îi iau la rost, le cer socoteală, le fac morală. Actorii / personajele sunt peste tot, intră / ies pe toate ușile, la toate etajele, dau buzna, aleargă, se împiedică, țipă strident, gesticulează abundent, văd enorm, simt monstruos. Carnavalul lui Caragiale mutat peste un secol și aproape jumătate, scos din sala de bal și aruncat în viețile noastre cotidiene. Amplificarea stridențelor pesemne că i-ar fi plăcut la nebunie unui Lucian Pintilie.

Există, totuși, un important moment de repaos în toată această agitație aparent infinită. Aproape de final, personajul lui Radu Horghidan propune, grație unui monolog rostit calm, la volum molcom, un fel de armistițiu. Vorbele evocă tot un fel de experiență *freak*, un cetățean care privește meciuri de box pe eternul YouTube, dar subtextul e mai degrabă altul. Cum au ajuns personajele / oamenii de mai sus așa cum au ajuns? Care a fost motorul care a determinat mutația fiecăruia dintre ei? Cu blândețe și empatie, creația colectivă gălățeană invocă singurătatea, spaima, sărăcia, frustrările, nenorocul. Putem râde, putem privi de sus, putem arăta cu degetul, dar se cuvine și să încercăm să înțelegem. Să nu ne ferim privirea. Să privim adevărul în față și să-i căutăm cauzele.

Alegerea temei, construirea textului și modalitatea de livrare către public a spectacolului care a deschis proiectul merită aplaudate aici. ... *în țara minunilor* e orice, numai un spectacol comod nu. E enervant, e angoasant, e greu, până la un anumit moment, de pus într-un cadru de receptare coerent. E gândit pornind de la public, vorbind despre public, luând publicul de guler, scuturându-l bine de tot, repetat, cu speranța trezirii.

Turul de forță reușit de actori, de echipa artistică și de cea tehnică a spectacolului e remarcabil. Reacția spectatorilor e plasată de extreme. Unii îl adoră, alții îl detestă. Unii înțeleg impecabil mesajul, alții îi bombardează pe actori, când îi întâlnesc pe stradă, cu alte și alte teorii ale conspirației. Niciun spectacol de teatru nu va schimba fundamental. Dar, încercarea de a produce mișcări fie și infinitezimale în direcția demascării răului / rățâcirii, pe bază de umor și empatie, a fost dintotdeauna una dintre marile direcții ale teatrului.